

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONPRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Nº 9678

NÚM. 7

GENER DEL 1935

ANY I

L'ANY NOU

SENTORS de paradís han embalsamat la terra en les diades nadalenques, en què hem recordat el moment quan el Fill de Déu nasqué al món, fill de la Verge, ple de gràcia i de veritat.

El començament de l'any nou unit a tals diades porta naturalment la consideració d'una naixença nova de Jesús en les nostres ànimes, d'una manera semblant com Sant Pau, que patia dolors d'infantament fins a aconseguir en sos fidels caríssims la perfecta imatge de Crist.

Els desenganys del balanç d'un any més, són en gran part deguts a què en la vida de l'esperit vivim massa nosaltres mateixos, sense fer nèixer i viure en nostre cor Jesús.

Crist neix en nosaltres, quan passem de l'estat de culpa a l'estat de gràcia; Crist viu en nosaltres quan fetes les aspiracions, els pensaments, les obres nostres són fetes mirant a Jesús; quan la nostra vida espiritual porta la semblança més perfecta de la vida de Jesús.

Crist és la soca i la saba, nosaltres brots de l'arbre que ha de llevar fruits de perfecció cristiana. Si no vivim units a la soca, si la saba no viu o no circula en nosaltres, serem sarments inútils, infructuosos, morts.

Sense Jesús res no podem fer; convé doncs que cerquem de realitzar en nosaltres aquella vida sense la qual deia Crist a Nicodemus que no era possible veure el regne de Déu. Cal allunyar tota cosa vella, a fi que el Crist que infantarem en la nostra ànima faci la vida tota nova: els cors, les paraules, les obres.

Vida Litúrgica

TEMPS DE NADAL

EL poble gentil, que caminava en tenebres, ha vist una llum magna; i als qui habitaven en la regió de l'ombra de mort una gran resplendor els ha ja il·luminat: heus ací l'anunci solemne que de la diada de Nadal ens fa la sagrada Litúrgia. I afegeix encara que és aquella llum el *Vèrb* que al principi era amb Déu... i per qui foren fetes totes les coses (primeres Vespres de Nadal). Severes paraules que de bell principi ens recorda l'Església per tal que tots jamai oblidem que aquell tendre Infantó que tremolant de fred veurem en el pessebre de Betlem, és ensems el Déu Fort, Immortal i Invisible de tots els segles.

Comprèn el temps litúrgic, anomenat del Nadal, els quaranta dies que van del 25 de desembre al 2 de febrer, encara que algunes vegades trobem aquest període un xic escursat per l'avançament de la Septuagèsima. Celebra l'Església durant aquests quaranta dies els grans misteris del naixement del Redemptor i de la seva manifestació a tots els pobles de la terra. Constantment ens suggereix la sagrada Litúrgia d'aquest temps sentiments d'humilitat, d'íntima adoració al Déu-Infant, de dolça alegria i d'una gran joia espiritual, ensems que una molt tendra i filial devoció a la Verge Mare per qui un infantó ens és nat i se'ns ha donat el Fill de Déu. La pràctica dels pessebres, tan típics i avui extesos ja per tot arreu, que amb llur tendra poesia i naturals atractius, tanta i tanta influència arriben a exercir damunt el nostre cor, contribueix admirablement a desvetllar en la nostra ànima aquests sentiments tan propis dels dies de Nadal.

Bellíssimes són les paraules del Papa sant Lleó el Gran que es llegeixen a les lliçons del segon nocturn: «el nostre Salvador, oh caríssims, ens ha nascut avui: alegrem-se. Puix que no podem donar entrada a la tristesa, essent avui el començament de la vida, que ofegant en nosaltres tota femença de mort, ens ha comunicat l'alegria d'una promesa immortalitat. Que ningú romanguí allunyat de la participació d'aquesta joia. Car per a tots hi ha avui un idèntic motiu d'exultança, puix que el Senyor, gran enemic del pecat i de la mort, així com a ningú no trobà lliure de culpa, així també a tots vingué a alliberar. Alegri's, doncs, el just, perquè s'atansa ja la victòria; exultí el pecador, perquè se'l convida ja al perdó; animi's també el gentil, perquè se'l crida ja a la vida» (Brev. Carn.). I afegeix encara el mateix sant Lleó, recordant-nos a tots els nostres deures durant tot aquest sant temps de Nadal: «despuillem-nos de l'home vell i dels seus actes, i, associats a la generació de Crist, renunciem a les obres de la carn. Fes esment, oh cristià, de la teva dignitat, i, esdevingut participant de la naturalesa divina, vigila de no retornar per torçada via a la teva antiga vilitat. Fes memòria de quin Cap i de quin Cos ets membre. Recordat que, arrabassat a la potència de la tenebra, has estat transportat a la llum i al reialme de Déu».

Molt profitoses ensenyances enclou també per a la nostra vida pràctica l'altra gran festa del temps nadalenc, l'Epifania o manifestació del Senyor com a Déu, com a Rei i com a Salvador, a totes les nacions del món. *Hem vist el seu estel a l'orient i venim amb ofrenes a adorar al Senyor*, deien els Magos a l'arribar a Jerusalem. Quina fidelitat tan admirable a la gràcia de Déu que els crida no demostren els sants Reis amb llur comportament! Així mateix és al cel on hem de cercar nosaltres l'*orient* de les nostres vides. Però cal, per albirar-lo, que la nit cobreixi la terra. Per a la nostra ànima la nit és la solitud interior i sant recolliment, que projectant la seva ombra saludable sobre els nostres interessos i atrafegaments massa humans, ens permet d'albirar l'estel de la voluntat de Déu, norma eterna i immutable de la nostra conducta en aquesta terra.

Així disposat el nostre cor, ensems que els Magos, les seves presentalles, podrem també oferir nosaltres al Bon Jesús l'or de la caritat, l'encens de la pregària i de les lloances i la mirra de la mortificació i penitència. I quina no serà la nostra joia i alegria més íntima al contemplar el somriís encisador amb què el Diví Infant acceptarà les nostres ofrenes d'amor!... Amb dolça satisfacció al cor i amb una pau serena que omplia les seves ànimes tornaren els Magos a les seves regions, escampant per tot arreu la fe i l'amor al Redemptor; i amb una alegria ingènua i tranquil·la, que res d'aquest món no podrà torbar, ens tornarem també nosaltres a les nostres llars, irradiant entre els nostres la pau de Crist i el goig del seu Esperit Consolador.

FR. AGUSTÍ M. FORCADELL, O. CARM.

Cap d'any

*Bleixant, tot esllanguit, veu la clepsidra
regalimant l'últim gotim de viure:
és l'any que mor. Les ombres amortallen
son trist fossà en el temps; és mitja nit.
De la ciota del mort un infant salta
cercant les llums de la novella albada:
és l'any que neix. Ràpidament ses hores
de la clepsidra giraran els vasos.
Els dies tristos, els moments alegres
són gotes d'una vida vers la posta;
sols de la mort en la millor naixença
viurem el primé instant d'eternitat.*

Fra C. S. Ll., O. Carm.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

Venciment dels respectes humans

EN la vida cristiana res palesa tant la manca de convicció com el respecte humà, aturador de totes les virtuts. Quan hom es deixa dominar pel seu influx queden sense germinar i donar florida els més bons propòsits i les més elevades inspiracions.

La fallera de seguir el corrent, que és una de les manifestacions del respecte humà, és l'índici més declarat de la falta de fermesa i de vida interior, puix són elements independents de l'home els que el porten i arrosseguen: sota la seva influència hom es troba com la fullaraca agitada per la ventada, com el cadàver del naufrag arrabassat pel corrent del riu, com el combustible devorat pel foc.

El que n'és víctima dels respectes humans en voler seguir el corrent (de les idees imperants, de la literatura, dels espectacles, de les modes...) perd la seva enteresa i fins la pròpia personalitat barrant el desenvolupament espontani de les energies que més el dignifiquen i anorreant el control assenyalat per la pròpia experiència i reflexió.

El qui es deixa vèncer pels respectes humans perd la llibertat moral, car ningú és més lliure que l'home en *ésser esclau de la llei*, digué Ciceró; puix afegeix Balmes (Protestantismo, XXXVIII) «la llibertat de l'enteniment consisteix en ésser esclau de la veritat i la llibertat de la voluntat és abastada en ésser esclau de la virtut: fora la llei s'entronitza la força; fora la veritat s'entronitza l'error, fora la virtut s'entronitza el vici», governant despòtic i exigent de l'home.

Quan hom està ben arrelat en les seves conviccions és com la penya emplantada en mig del mar on van a estavellar-se les més encrespades ones; és com un arbre de forta envergadura que soporta les més violentes sotragades; és com un edifici de sòlids fonaments que resisteix l'erosió dels segles, puix jamai es doblega sota la influència poderosa del *què diran*.

Un exemplar incomparable d'aquesta fermesa i inflexibilitat davant els respectes humans el trovem en l'heroïna del Carmel, Santa Teresa de Jesús: havent-se retirat al convent de Pastrana, amb motiu de la mort del seu marit, la Princesa d'Èboli, la qual amb els seus capricis alterava el bon ordre de la casa, la santa digué: no trobo perquè es tingui de tolerar aquesta dificultat, i immediatament frauré d'ací les meves monges». Per dues vegades en nom de Déu va tenir coratge de corregir a Felip II, rei d'Espanya. En el Llibre de la Perfecció deixa escrits aquests mots: «cal maldem per assolir la perfecció vingui el que vingui, passi el que passi, murmuri el qui murmuri... encara que el món s'esfondri».

Quina convicció manifesta en les seves creences el qui per captar-se les simpaties de persones poc creients transigeix davant els dardells feridors adreçats contra l'església i els seus ministres? Quina formació religiosa palesen els qui no resen el Sant Rosari en família per no ésser sentits de la

casa veïna? Quin amor a Ntra. Sma. Mare els qui s'avergonyeixen de portar el Sant Escapulari? Quin amor tenen a Jesús els qui li neguen un acte d'acatament en els instants d'ésser portat als pobres malalts?...

Els respectes humans són, doncs, l'aturador de totes les virtuts que Déu demana per mitjà de les íntimes inspiracions; per la manca de idees pregones, fortes, sentides, que són el motor de totes les abnegacions.

En el dia del Judici cap valor no tindran les lloances i vituperis del món, que el vent s'emporta, sinó les bones obres que són fruit de la vida interior.

Bandegem els respectes humans i seguim les petjades dels bons carmelitans com Sant Lluís, rei de França; Elisabet Eugènia d'Àustria; Maria de Mèdicis, esposa d'Enric IV de França; i la Regina Anna d'Àustria que fins l'escapulari del Carme el portaren damunt els vestits regis, com si fos la millor penyora.

FRA ANGEL M.ª PRAT, O. CARM.

Prodigis de l'Escapulari

EXTRACTEM de la malaguanyada «Revista Carmelitana» el següent fet: El dia 9 de desembre de 1884, a un nen de la família Orbañanes, de Mèxic, li vingué un atac al cervell que els metges donaren per incurable. Cap remei humà no podia retornar al que tots tenien per mort de segur, quan al germà gran, fervorós Terciari del Carme, li acudí treure's l'Escapulari i posar-lo al germanet, prometent a la Verge fer-lo Terciari si el salvava. Poder de l'Escapulari! El nen obre al punt els ulls i queda curat. Per encàrrec dels interessats i per a honra de la Verge del Carme ho publico. = Mèxic, desembre 12 de 1884. = José Vicente Alvarez de Alonso.

Pensaments de Santa Magdalena de Pazzi

Alegreu-vos i sigueu fermes en mig dels treballs que Déu us envii pensant que són el camí ral que mena al cel. Penseu que aquesta vida és només un moment, i sobre tot que pot tenir-se per molt satisfeta l'ànima cristiana en veure que amb els sofriments imita el seu espòs celestial Jesucrist.

És la tribulació un tresor preciosíssim. El mateix Verb baixà del sí del Pare, on habitava ple de totes les delícies del paradís, per a fer-nos comprendre que no hi ha cosa que tant li plagui com els sofriments. Procureu, doncs, no enganyar-vos pensant d'altra manera, car Ell, essent Déu, no podia equivocar-se.

Vida d'oració

(Continuació)

Vulgui la vostra Divina Magestat que abans jo passi mil morts i tots els mals del món, que ofendre-us.

O Senyor! No em desampareu, ni us allunyeu de mi, pel vostre Sant Nom!

O bondat infinita! Tingueu misericòrdia de mi i no us recordeu més dels meus pecats.

O Déu meu i misericòrdia meva! Si jo sentia tan entranyablement les ofenses que us he fet, que s'em trenqués el cor de dolor!

O bon Jesús, amantíssim espòs de la meva ànima! No permeteu que m'allunyi gens de Vós.

O suavíssim Jesús, dolçor del meu cor! Que jo avorreixi tot goig i delit fora de Vós.

Banyeu-me, Déu meu, en la vostra sang i anegueu-me en les vostres llagues!

Imprimiu en la meva ànima la contínua memòria d'elles i de la vostra Passió.

Ensenyeu-me a fer la vostra Divina voluntat, i doneu-me gràcia per a complir-la perfectament.

O Rei de la glòria, perfeccioneu totes les meves obres segons el vostre pler.

O amador de la meva ànima! Que jo us ami sobre totes les coses, i no m'estimi a mi sinó per vós i per a vós, ni desitgi res sinó per a la vostra glòria.

Amb aquestes, o d'altres semblants paraules que la teva devoció t'ensenyarà, podràs de tant en tant alçar el teu cor a Déu, i si perseveres en aquesta pràctica, per bé que ho facis amb tebior, veuràs al cap de poc temps el grandíssim aprofitament que en treuràs amb el favor de nostre Senyor.

Tercer: Exercicis per a la nit: Al vespre, abans d'anar-te'n al llit, fes per tenir una estoneta a fi d'examinar-te: i per tal que ho facis millor, fes compte que aquesta nit t'has de morir, i que també has de donar compte de tota la teva vida a un Tribunal tan rigorós com és el judici de Déu; car, havent d'arribar aquest moment i no sabent quan, ni el dia, ni l'hora, raonable cosa serà que miris d'estar sempre aparellat. I ja que t'ha estat comès a tu l'exàmen, just serà que el facis amb rigor.

Examina bé la teva consciència, la qual cosa has de fer encara abans del migdia. I perquè sia tal com convé, examina en primer lloc totes les teves obres, paraules i pensaments d'aquell dia i si en ells hauràs caigut en algun pecat venial o mortal, allí t'en penediràs fent un acte de contrició i ploraràs alhora tots els teus pecats de la vida passada; i per res d'aquest món et ficaràs al llit en pecat mortal sense haver-te'n penedit, car no saps si et moriràs aquella nit.

FRA JOAN BONET, O. CARM.

(Continuarà)

Regla del Terç Orde de la Mare de Déu del Carme

(Continuació)

47. El Consell de la Germandat no ha de constar de més de cinc persones. Hi pertanyen de dret el Prior, i el Mestre de Novicis.

48. En la constitució d'una Germandat tots els Oficials són nomenats pel P. Provincial, la qual cosa caldrà encara fer quan s'esdevingui la dissolució del Consell. Tal dissolució tindrà, *ipso facto*, lloc, quan tot el Consell, o la major part dels Consellers, quedi vacant per qualsevol causa.

49. El càrrec d'Oficial i el de conseller dura, de sí, un trieni: cada any, però, un dels tres Consellers (per sort, si tots o dos ensems han estat elegits d'un o dos anys), és remogut del càrrec, i el Director o Comissari, amb la resta que queda de membres del Consell, n'elegeix un altre. Car els Consellers, després del trieni, o encara de menys temps segons el que s'ha dit, no poden ésser reelegits, sinó després d'haver passat ells un any sense tal càrrec.

El Prior, però, i el mestre de Novicis, finit llur trieni, poden ésser reelegits pel Director o Comissari amb l'enter Consell, això és, després d'elegit el Conseller o els dos Consellers que faltin. Si mentrestant es produeix una vacant, l'elecció és feta pels restants membres del Consell.

Pot encara l'elecció d'Oficials ésser també ordenada pel Provincial de modo que sia feta per votació secreta entre tots els Professos, de manera que quedin elegits aquells qui obtinguin la majoria absoluta de vots. No arribant hom a aquest resultat es pot procedir fins a una tercera votació i, llavors, queda elegit aquell qui obté major nombre de vots. Si en una tercera votació, dos obtinguessin un nombre igual de vots, hauria d'ésser preferit el més antic de professió.

50. Es obligació del Prior ésser sol·licit a procurar que la Regla sia per tots servada. Si veu que alguns la trenquen, o també, que són negligents, caritativament els amonesti, o corregeixi. O bé, si millor li semblarà, podrà pregar al Director o Comissari que ho faci aquest personalment.

51. En absència del prior, té el seu lloc el Mestre de Novicis. El qual ha de donar a aquestos una conferència mensual sobre la Regla.

52. Els altres Oficials exerceixin els càrrecs que, segons la consuetud dels llocs, millor semblin convenir.

53. El Consell ha d'ésser convocat pel Director o Comissari. Ell encara el presideix en aquells afers per als quals la Regla exigeix el vot del Consell, o llavors que tractant-se d'afers de la major importància segons els Estatuts particulars, també es requereix.

(Seguirà)

Calendari del Carme

PESTES I INDULGÈNCIES DEL MES DE GENER

1. Dimarts.—La Circumcisió del Senyor. *Ind. Plen. i Abs. Gen.* per als Terçaris.
2. Dimecres.—El Santíssim Nom de Jesús i Sta. Eufràsia *vg. Carm. I. Plen.*
5. Dissabte.—S. Telesforo, papa, *Carm.*
6. Diumenge.—L'Adoració dels Sants Reis o l'Epifania del Senyor. *I. Plen. per renovar la professió, i Abs. Gen. per als Terçaris.*
13. Diumenge.—Festa de la Sagrada Família.
16. Dimecres.—St. Pere Tomàs, b. i *mr. Carm. Ind. Plen.*
22. Dimarts.—S. Anastasi, *mr. Carm.*
28. Dimecres.—Esposori de Maria Sma. amb St. Josep.
28. Dilluns.—Bta. Arcàngela, *vg. Carm.*
30. Dimecres.—Patrocini de la Verge Maria.

PRACTICA MENSUAL:

Vèncer els respectes humans.

SANT PROTECTOR DEL MES

SANT ANASTASI, MARTIR

(22 de Gener)

Era allistat a les milícies de Còsroes, rei de Pèrsia, per aquells dies que la Creu, portada allà des de Jerusalem, mostrava sa virtut amb multitud de prodigis miraculosos. Això abrandà en son cor el desig de conèixer el misteri d'aquella Creu, i havent-li estat dit que en ella hi morí clavat el Fill de Déu, en ésser rebutjat l'exèrcit persa per Heracli, deixà la milícia, retirant-se primer a Jeràpoll,

a casa d'un argenter cristià, i després a Jerusalem.

Convenientment instruit en la fe cristiana, fou batejat, volent des de llavors canviar son nom pel d'Anastasi, en memòria de la Resurrecció del Senyor. Poc temps després es retirà a un monastir, vivint-hi set anys, fet exemplar de totes les virtuts.

En una visió li fou revelat son futur martiri, per al qual es disposà visitant Jerusalem i altres llocs santificats per la presència de Jesús.

A Cessarea passà dos dies a l'església de la Mare de Déu, i quan en sortia veié els magues perses ocupats en llurs supersticions. Encès de fervor cristià, cercà de convertir-los, predicant amb gran llibertat la doctrina de Jesús, i confonent la niciea de la superstició.

L'agafen, tenint-lo a la presó tres dies sense menjar ni beure, i el menen al pretori de Marzabanes qui, amb paraules primer, i després amb tota mena de torments cercà inútilment trencar aquella fe. Tornat a la presó fou confortat amb la visita de dos monjos, i una visió celestial.

Dut a presència del rei Còsroes, emprà també torments exquisits, fins que el magistrat veié en tanta constància una ofensa al decòrum real. Martiritzats davant seu altres setanta cristians, sense cessar de donar gràcies a Déu fou degollat i portada al rei sa testa en testimoni. Un monjo dugué ses reliques al monastir de Sant Sergi, i sa testa es venera a Roma, a Sant Pau «a Tre Fontane».

AVIS: Es prega als qui no desitgin rebre aquesta fulla tinguin l'amabilitat de retornar-la.

EL CARME.—Direcció i administració: FRA LLUIS Me CODINACH, Carmelita.—OLOTT
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOTT: IMP. BOMPT